

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 836
din 27.11.2008**

Dosar nr.: 679/2008

Petiția nr.: 12704/01.10.2008

Petent: N M N , N M , N M , G M
N

Reclamat: Statul Român

Obiect: încălcarea dreptului la proprietate conform Legii 112/1995, privind reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

I. Părțile

1. Petenți

N M N , domiciliat în
, N M domiciliat în
, N M , domiciliat în
și G M N domiciliată în

II. Procedura de citare

În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

Prin adresele înregistrate cu nr. 13025 din 09.10.2008, 13026 din 09.10.2008, 13027 din 09.10.2008, 13028 din 09.10.2008 au fost citați petenții. Colegiul Director al CNCD a ridicat din oficiu excepția de necompetență materială potrivit prevederilor OG nr.137/2000 republicată.

La termenul din data de 13.11.2008, petenții nu s-au prezentat.

III. Susținerile părților

Susținerile petenților

Prin adresa nr.12704 din 01.10.1008, petenții sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, aspecte ce privesc modul de aplicare al prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

În sesizare petenții susțin că, în urmă cu 12 ani au revendicat un imobil naționalizat din Constanța, strada Decebal nr. 2, pe care statul l-a preluat fără titlu de proprietate și l-a vândut. Aceștia susțin că, în cartea funciară proprietari sunt N. C. I și N. C. V. care moștenesc pe tatăl lor N. C. din anul 1939.

Petentele (fiicele proprietarilor N. C. I și N. C. V. , susțin că imobilul a fost preluat de stat fără titlu și potrivit Legii 112/1995 statul nu putea înstrăina imobilul.

-În data de 23.07.1996 au cerut pe cale administrativă, în baza Legii 112/1995, statului în calitate de proprietar precar, să nu înstrăineze imobilul din str. Decebal nr.2, pe care îl revendică pentru că a fost naționalizat fără titlu, prezentând actele doveditoare.

-În data de 05.08.1996 au deschis acțiunea civilă la judecătoria chemând Primăria Municipiului, Consiliul Local, Direcția Finanțe publice din Constanța să constate că statul nu are titlu legal.

Cu toate acestea imobilul a fost vândut în timpul litigiului la 27.09.1996 respectiv 29.10.1996, când statul era chemat în judecată pentru ca instanța să stabilească dacă a preluat imobilul cu titlu și timp de patru luni s-au prezentat în instanță fără să anunțe nici instanța nici reclamanții că au vândut imobilul conform Legii 112/1995 în baza căreia pretind că au vândut, potrivit art. 17 care prevede să fie anunțați proprietarii cu 5 zile înainte despre încheierea contractelor.

De la Comisia de aplicare a Legii 112/1995 petenții au Hotărârea nr. 471 din noiembrie 1997, arătând că imobilul a fost preluat fără titlu deci nu face obiectul legii. În instanță au prezentat probe că sunt succesorii dreptului de proprietate, iar judecătoria și tribunalul, între anii 1998 și 2001, au decis restituirea.

Potrivit sentinței civile nr. 5412/1998 și sentința tribunalului nr. 2349/1988, **definitivă**, sentința de fond reține că imobilul din Constanța, str. Decebal, nr. 2 a trecut în proprietatea statului în baza decretului 92/1950 prin aplicarea greșită și statul a preluat imobilul fără titlu.

La apel însă, instanța a respins acțiunea definitiv, cu decizia nr.191 din 30.05.2001 și "schimbă în tot" sentința nr.839/2000 (care a confirmat existența bunului în proprietatea petenților) cu motive și construcții false, instanța de apel reține că imobilul a intrat în proprietate statului cu titlu, afirmând că decretul nr. 92/1950, la art. V se referă la toți membrii de familie.

Petenții consideră că naționalizarea a avut ca scop confiscarea imobilelor folosite în scop de exploatare și nu și cele locuite de proprietari, aceștia locuind în unicul imobil, încadrându-se în articolul II din Decretul nr. 92/1950, care stabilește că nu intră în prevederile decretului, naționalizarea imobilelor proprietate a muncitorilor, funcționarilor, micilor meseriași, intelectualilor profesioniști și pensionarilor.

De asemenea, petenții consideră discriminatorie această situație între proprietari și anume între proprietarii care și-au recăpătat numeroase imobile valoroase și micii proprietari înșelați peste care s-a trecut cu violență și ilegal.

Totodată consideră că se încalcă grav și ilegal dreptul la restituirea proprietăților preluate de stat fără titlu invocând încălcarea art.16 alin.1, art. 20 alin 1 și alin. 2 din Constituția României, art.1 din Protocolul 1 al Convenției, Recomandarea Consiliului de Miniștri a Consiliului Europei adresată statelor membre privind verificarea compatibilității proiectelor de lege, a legilor în vigoare și a practicilor administrative cu standardele impuse de Convenția Europeană a Drepturilor Fundamentale ale Omului, Deciziile CEDO etc.

Prin adresa nr.14439 din 12.11.2008 petenții în susținerea sesizării pun la dispoziția C.N.C.D copii ale următoarelor documente: Cartea Funciară a Orașului Constanța, Foaie de înregistrare a proprietarilor; Cererea pe cale administrativă la Legea nr. 112/1995 de restituire în natură; răspunsul Comisiei de Aplicare a Legii nr. 112/1995 cu privire la titlul statului, , Hotărârea nr. 471 din 1997, Acțiune din 5 august 1996 la Judecătoria Constanța Notificări prin executorul judecătoresc, Certificate de la executorul judecătoresc, confirmări pentru Curtea de Apel Constanța, Acte de vânzare – cumpărare ale celor doi chiriași, cu datele contractelor , după ce au solicitat restituirea, Declarațiile martorilor că au fost prezenți la ducerea notificărilor direct la adresă.

IV. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director, reține că sesizarea petenților înregistrată cu nr. 12704 din 01.10.2008, face referire la încălcarea dreptului la proprietate conform dispozițiilor Legii 112/1995 privind reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

În drept, potrivit **art. 2 alin. 1 din O.G.137/2000** privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, „(...) *prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice*”.

Potrivit **art. 2 alin 2 din O.G.137/2000** privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările și aprobările ulterioare „*Sunt discriminatorii prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare*”.

Potrivit **art. 2 alin. 3 din O.G.137/2000** privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare prevede că „*orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau*

comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale”.

O faptă poate fi calificată ca fiind faptă de discriminare dacă îndeplinește cumulativ mai multe condiții:

- Existența un tratament diferențiat manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile)

- Existența un criteriu de discriminare potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Potrivit legii, criteriile de discriminare sunt: *rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu.*

- Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;

- Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

Examinând cererea și dispozițiile legale incidente, Colegiul Director constată că soluționarea obiectului petiției nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite prin O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 14 prevede: *„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.*

Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”

Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), republicată, la art. 2 alin 1 stabilește: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Conform art 2, al (4) din **O.G. nr. 137/2000**, republicată: „Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează

nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.”

Având în vedere prevederile legale, Colegiul Director apreciază că nu se poate pronunța pe corectitudinea unor acte emise de Instanțe Superioare, reținând că verificarea legalității unor astfel de acte excede cadrului legal al CNCD, reglementat prin O.G. 137/2000, republicată.

În acest sens, Colegiul Director reține că există organe/ instituții publice, care au competența de a analiza discriminarea instituită prin acte emise de către o instanță de apel.

Astfel, raportându-ne la obiectul plângerii și la dispozițiile legale incidente, Colegiul Director constată că plângerea nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, cu **unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Nu pot fi reținute aspecte care intră sub incidența art.2 alin. 1 din Ordonanța de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;
2. Clasarea dosarului
3. O copie a prezentei hotărâri va fi comunicată petenților

V. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

VASILE ANA MONICA - Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.